

hodnutí bylo vydáno dříve, než zmíněné vlád. nař. bylo vydáno a na-
bylo účinnosti).

V cit. ustanoveních min. nař. č. 31/1860 ř. z. a nikde jinde v práv-
ním řádu není ustanovení o tom, za kterých podmínek úřad III. stolice
žádosti o zmírnění trestu nebo jeho prominutí vyhověti musí, nýbrž je
ponecháno rozhodnutí o tom volné úvaze jmenovaného úřadu. Podle
toho nikdo nemá hmotného právního nároku na to, aby bylo vyhověno
jeho žádosti o zmírnění nebo prominutí trestu, který mu byl úřadem
I. stolice uložen v mezích zákona. Správnost tohoto závěru potvrzuje
i tato úvaha:

Uvedené min. nař. č. 31/1860 ř. z. se samo označuje jako nařízení,
kterým se vydávají ustanovení o odvolání a o mimořádném právu zmír-
nití a prominouti tresty při přestupcích, jež nejsou obsaženy v trest-
ním zákoně a spadají do pravomoci úřadů správních. Výkon tohoto mi-
mořádného práva zmírňovacího a promíjejícího jest od judikující čin-
nosti úřadu zcela odlišný a na této činnosti nezávislý, moha nastati
i kdykoli po pravomoci trestního nálezu, a není omezen právními nor-
mami takovým způsobem jako judikující činnost úřadu. Proto se mimo-
řádné právo zmírnití a prominouti tresty nazývá obyčejně právem mi-
losti, na jejíž udělení arcíť nikdo právního nároku nemá.

St-1 se domáhal ve správním řízení sám výslovně toho, aby ulo-
žený trest vězení byl mu v cestě milosti přeměněn na peněžitý
trest. Jestliže tato žádost byla nař. rozhodnutím zamítnuta, nemůže
podle toho, co bylo uvedeno, důvodně tvrditi, že bylo porušeno ně-
jaké jeho subjektivní právo, kdyžť práva na udělení milosti vůbec
není. Poněvadž pak nikde v právním řádu není nařízeno (výslovně ani
konkludentně), aby úřad zjišťoval předpoklady volné své úvahy za
účasti strany žádající o přeměnu trestu vězení v cestě milosti na trest
peněžitý, nemohlo se nař. rozhodnutí dotknouti ani formálních práv
st-lových, když se v něm neuvádí, z kterých konkrétních předpokladů
úřad vycházel, když st-lově žádosti o přeměnu uloženého trestu vězení
na peněžitou pokutu nevyhověl.

Č. 12.869.

Řízení správní. — Stavební právo: * Odvolal-li naby-
vatel pozemku opravný prostředek, jímž se domáhal jeho právní před-
chůdce jakožto soused odepření stavebního povolení pro stavbu sou-
sední, nemůže původní majitel pozemku žádati, aby v řízení o tomto
opravném prostředku bylo pokračováno.

(Nález z 21. dubna 1937 č. 4449/35-4.)

Věc: František K. v Kročehlavech (adv. Dr. František Gremmer
z Prahy) o legitimaci k rekursu ve věci stavební.

Výrok: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

Důvody: Při komisi konané o žádosti Václava a Julie L. za po-
volení ke stavbě rodinného domku na parcele č. kat. 769/25 v Kladně

poukazoval František K. na parcelační povolení z 15. března 1926, žádaje, aby podle něho byla mezi jeho budovou a budovou žadatelů ponechána ulička v šíři 4 m.

Městská rada v Kladně výměrem z 2. srpna 1927 udělila stavební povolení a svolila, aby dům žadatelů byl směrem k domu st-lovu čp. 2047 postaven přímo při hranici, takže tím vznikla proluka široká pouze 2 m.

St-1 se domáhal splnění parcelační podmínky v cestě rekursní, byl však se svým požadavkem zamítnut rozhodnutím okr. správní komise v Kladně z 14. října 1927, jež bylo potvrzeno rozhodnutím zem. správního výboru z 31. prosince 1927.

Nálezem nss z 23. června 1930 č. j. 6671/30 bylo zrušeno posléze uvedené rozhodnutí pro nezákonnost, a to v podstatě proto, že st-1, když sám splnil podmínku parcelačního povolení, právem se mohl domáhati toho, aby také soused se své strany tak učinil.

Mezitím se změnilы vlastnické poměry parcely, na níž stojí dům čp. 2047, neboť parcelu onu koupily Gisela J. a Elfrieda Z., které prohlásily závazně, že na stížnosti podané svého času Františkem K. netrávají. Naproti tomu František K. prohlásil, že se svého odvolání nevzdává a trvá na jeho projednání.

Zem. úřad, vydávaje nové rozhodnutí v této záležitosti, odmítl rekurs st-lův podaný proti rozhodnutí okr. správní komise v Kladně, pokud jej lze považovati za opravný prostředek podaný jménem st-lovým, ježto st-1 přestal býti vlastníkem domu čp. 2047 a tím ztratil rekursní svoji legitimaci, která přešla na jeho právní nástupce. Prohlášením těchto právních nástupců, kteří na místo st-le stali se domini litis, že netrávají na odvolání, jež svého času st-lem bylo podáno, vešlo v právní moc rozhodnutí okr. správní komise v Kladně z 14. října 1927. St-1, nejsa více pánem sporu, nemůže svoji rekursní legitimaci zachovati si ani prohlášením, že trvá na svém odvolání, maje na výsledku sporu ještě jiný právní zájem, neboť stavební úřady nejsou povolány chrániti jiné soukromé nároky než ony, jež se opírají o ustanovení stav. řádu.

Stížnost podaná proti tomuto rozhodnutí je založena na právním názoru, že rozhodující úřad je oprávněn jedině zkoumati, zda strana podávající opravný prostředek byla k podání jeho legitimována v době, kdy opravný prostředek podala, následkem čehož jakékoli pozdější změny jsou pro otázku její rekursní legitimace zcela bez významu. Nss nemohl tento názor uznati za správný.

St-1 byl oprávněn k rekursu proti stavebnímu povolení udělenému Václavu a Julii L. jedině na základě svých souseďských práv, příslušejících mu jako majiteli sousedního domu čp. 2047. Práva ta jsou však spojena nerozlučně s držbou nemovitosti, jejíž ochraně podle ustanovení staveb. řádu slouží, takže určitá osoba je nositelem těchto práv jen potud, pokud je vlastníkem dotčené nemovitosti. Přestane-li býti jejím vlastníkem, vstupuje v tato práva automaticky nový její nabyvatel, a to i tehdy, když existence a rozsah oněch práv je v době zcizení nemovitosti předmětem sporu. V takovém případě vstupuje nový nabyvatel nemovitosti v procesní situaci svého předchůdce a jedině on na-

dále je legitimován k hájení sousedských práv spojených s držbou dotčené nemovitosti. Toto postavení opravňuje jej i k odvolání rekursu svého předchůdce, neboť záleží jedině na něm, zda a pokud chce dále hájiti sousedská práva spojená s držbou pozemku, jehož majitelem se stal. Neprávem proto namítá stížnost, že po podání rekursu zůstávají jakékoliv změny v držbě nemovitosti, s níž sousedská práva jsou spojena, bez vlivu na rekursní legitimaci bývalého vlastníka, neboť — jak svrchu bylo dovozeno — legitimace určité osoby k obhajobě sousedských práv je nerozlučně spojena s vlastnickým právem této osoby k pozemku, k jehož ochraně práva ona stav. řádem jsou určena, a trvá tedy jen potud, pokud osoba ta je vlastníkem dotčeného pozemku. Neprávem poukazuje stížnost na ustanovení § 234 civ. řádu soud., neboť předpis ten platí pouze pro obor práva soukromého a nelze ho ani analogicky použítí na spory o práva sousedská podle stav. řádu, jež jsou povahy podstatně jiné.

Č. 12.870.

Z a m ě s t n a n c i v e ř e j n í: I. Předpisy trest. řádu soudního nejsou rozhodné pro posouzení řádnosti disciplinárního procesu podle služ. pragm. — II. Za porušení povinností vytčených v § 24 služ. pragm. nutno pokládati každé jednání, které podle obecného nazírání jest objektivně způsobilé přivoditi účinky perhoreskované uvedeným předpisem.

(Nález z 21. dubna 1937 č. 11.847/37.)

V ě c: Josef M. v Praze proti rozh. vrch. disciplinární komise při min. soc. péče ze 14. září 1933 o disciplinárním trestu.

V ý r o k: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

D ů v o d y: Disciplinární komise I. stolice nálezem z 28. dubna 1933 uznala st-le, účetního adjunkta zem. úřadu pro péči o válečné poškozence v Praze, vinným, že vyloudil přijetí, ustanovení a vyjmenování do služeb zem. úřadu pro péči o válečné poškozence v Praze zřejmě úmyslným zamlčením usnesení a rozhodnutí vydaných v důsledku provinění, jichž se dopustil jako důstojník v aktivní vojenské službě, vyslovila, že tím se st-l dopustil přečinu podle §§ 4, 13 a 24 služ. pragm., a uložila mu proto disciplinární trest podle § 93 lit. a) služ. pragm. Naproti tomu byl st-l osvobozen z obvinění, že zřejmě úmyslně proti pravdě 4. února 1924 po přijetí do služeb vyznačil v osobním výkaze, že je svobodný — čím se měl dopustiti přečinu porušení povinností podle § 24 služ. pragm., a to pro nedostatek skutkové podstaty. Proti tomuto nálezu se st-l neodvolal, nýbrž odvolal se jen disciplinární zástupce.

Žal. úřad nař. rozhodnutím odvolání disciplinárního zástupce ve všech směrech vyhověl a uznal st-le vinným také z přečinu porušení povinností podle § 24 služ. pragm., kterého se dopustil tím, že zřejmě úmyslně proti pravdě 4. února 1924 po přijetí do služeb vyznačil v osobním výkaze, že je svobodný, a odsoudil jej podle §§ 93 lit. b) a 94 služ. pragm. k vyloučení z postupu do vyšších platů na dobu tří let.